

WO 15 MEI

GIACOMO SCHMIDT & JUNG SUN WOO

**PRIJSWINNAARS INTERNATIONAAL
LIEDDUO CONCOURS**

SPOT/DE OOSTERPOORT

PROGRAMMA

bariton **Giacomo Schmidt**
piano **Jong Sun Woo**

Robert Schumann (1810-1856)

- Eintritt, Waldszenen opus 82*
- In der Fremde, Liederkreis opus 39*
- Intermezzo, Liederkreis opus 39*
- Jagdlied, Waldszenen opus 82*
- Waldesgespräch, Liederkreis opus 39*
- Die Stille, Liederkreis opus 39*
- Mondnacht, Liederkreis opus 39*
- Vogel als Prophet, Waldszenen opus 82*
- Freundliche Landschaft, Waldszenen opus 82*
- Schöne Fremde, Liederkreis opus 39*
- Auf einer Burg, opus 39*
- Verrufene Stelle, Waldszenen opus 82*
- Herberge, Waldszenen opus 82*
- In der Fremde, Liederkreis opus 39*
- Einsame Blumen, Waldszenen opus 82*
- Wehmut, Liederkreis opus 39*
- Zwielicht, Liederkreis opus 39*
- Jäger auf der Lauer, Waldszenen opus 82*
- Im Walde, Liederkreis opus 39*
- Frühlingsnacht, Liederkreis opus 39*
- Abschied, Waldszenen opus 82*

Dankzij een imponerende uitvoering van Schuberts *Nachtstück* wonnen bariton Giacomo Schmidt en pianiste Jong Sun Woo op overtuigende wijze het Internationale Studenten LiedDuo Concours 2022. Geen geringe prestatie, want de competitie bestond uit veertig getalenteerde duo's uit de hele wereld. Vanmiddag wisselt het tweetal de negen pianostukken van *Waldszenen opus 82* af met de twaalf liederen van *Liederkreis opus 39*, beide van Robert Schumann.

1840 was een productief jaar voor de Duitse componist, dirigent en pianist. Dat jaar schreef hij bijna de helft van al zijn liederen. Zo ook het *Liederkreis opus 39* voor stem en piano, dat vooral bekend is als *Eichendorff Liederkreis*. De toonzetting van twaalf gedichten van Joseph Freiherr von Eichendorff (1788-1857) wordt gezien als een van de grootste liederenseries ooit geschreven. De cyclus geeft een prachtige inkijk in de ziel van een negentiende-eeuwse romanticus en gaat over natuur, eenzaamheid en zijn grote liefde voor pianiste Clara Wieck, die hem op de gedichten had gewezen en met wie Schumann – ook in 1840 – zou trouwen.

In 1848 en 1849, vechtend tegen een slopende depressie, componeerde Schumann het verontrustende *Waldszenen opus 82*, zijn laatste grote cyclus voor piano solo. In negen korte stukken neemt hij je mee op een wandeling door het bos. De luchtige titel kan niet verhullen dat hier een componist op de rand van een instorting aan het werk is. Clara, Schumanns vrouw en muze, vond sommige van de scènes zo verontrustend dat ze die niet wilde spelen. Maar in een brief aan zijn uitgever meldde Schumann dat hij de compositie “al heel lang koesterde”.

TEKSTEN

Joseph von Eichendorff (1788-1857)

In der Fremde

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.

Wie bald, ach wie bald kommt die
stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
Und keiner kennt mich mehr hier.

Uit mijn thuisland achter de bliksems...

*Uit mijn thuisland achter de bliksems rood,
Daar komen de wolken naar hier,
Maar mijn vader en moeder zijn lang al dood,
Er kent mij daar niemand meer.*

*Hoe gauw, ach hoe gauw komt de stille tijd,
Dan rust toch ik ook, en boven mij
Ruist de mooie woudeenzaamheid,
En niemand kent hier nog mij.*

Intermezzo

Dein Bildnis wunderselig
Hab' ich im Herzensgrund,
Das sieht so frisch und fröhlich
Mich an zu jeder Stund'.

Mein Herz still in sich singet
Ein altes, schönes Lied,
Das in die Luft sich schwinget
Und zu dir eilig zieht.

Intermezzo (Jouw beelt'nis)

*Jouw beelt'nis o zo heerlijk
Staat in mijn hart geprent;
Die kijkt zo fris en vrolijk
Mij aan op elk moment.*

*Mijn hart gaat stil aan 't zingen
Een heel oud prachtig lied,
Dat door de lucht gaat swingen
En haastig naar jou vliedt.*

Waldesgespräch

Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald?
Der Wald ist lang, du bist allein,
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!

“Groß ist der Männer Trug und List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin.”

So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn' ich dich—Gott steh' mir bei!
Du bist die Hexe Loreley.

“Du kennst mich wohl—von hohem Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Kommst nimmermehr aus diesem Wald”

Gesprek in 't woud

*Het is al laat, het is al koud,
Wat rijd jij eenzaam door het woud?
Het woud is groot, je bent alleen,
Jij, mooie bruid! Ik voer je heen!*

*“Mannen zijn vol bedrog en list,
't Geluk is uit mijn hart gewist.
Wel zwerft de waldhoorn heen en weer,
O vlucht! Je kent mij niet, mijnheer.”*

*Zo rijk versierd zijn paard en vrouw,
Zo wondermooi haar lichaamsbouw,
Nu ken ik je -- God sta me bij!
Jij bent de heks, de Loreley! --*

*“Je kent mij goed! -- Boven 't ravijn
Ziet stil mijn slot neer op de Rijn.
Het is al laat, het is al koud,
Nooit kom jij weg nog uit dit woud.”*

Die Stille

Es weiß und rät es doch Keiner,
Wie mir so wohl ist, so wohl!
Ach, wüßt' es nur Einer, nur Einer,
Kein Mensch es sonst wissen soll!

So still ist's nicht draußen im Schnee,
So stumm und verschwiegen sind
Die Sterne nicht in der Höh',
Als meine Gedanken sind.

Ich wünscht', ich wär' ein Vöglein
Und zöge über das Meer,
Wohl über das Meer und weiter,
Bis daß ich im Himmel wär'!

De stilte

*Dat weet en raadt toch wel niemand,
Hoe ik zo blij ben, zo blij!
Ach, wist het maar eentje, één iemand,
Geen ander nog hoefde er bij!*

*Zo stil is 't niet ginds in de sneeuw,
Zo stom en zo zwijgzaam zijn
De sterren niet in de lucht,
Als mijn gedachten zijn.*

*Ik wou, ik was een vogeltje,
Dan trok ik over de plas,
Hoog over de zee en verder,
Tot ik in de hemel was.*

Mondnacht

Es war, als hätt' der Himmel,
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nun träumen müßt'.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.

Maanlicht

*Het was als had de hemel
Onze aarde stil gekust,
Dat zij in bloesemschemer
Nog droomt van levenslust.*

*Op 't veld streek 't windje neder,
De halmen wiegden zacht,
En 't loover suisde teeder,
Bij heldren starren nacht.*

*En hare vlerken spande
mijn ziele wijd uiteen,
Vloog door den stillen lande
Als steeg zij huiswaarts heen!*

Schöne Fremde

Es rauschen die Wipfel und schauern,
Als machten zu dieser Stund'
Um die halb versunkenen Mauern
Die alten Götter die Rund'.

Hier hinter den Myrtenbäumen
In heimlich dämmernder Pracht,
Was sprichst du wirr, wie in Träumen,
Zu mir, phantastische Nacht?

Es funkeln auf mich alle Sterne
Mit glühendem Liebesblick,
Es redet trunken die Ferne
Wie von künftigem großen Glück!

Mooi vreemd land

*De boomtoppen ruisen en huiv'ren
Als liepen hier goden rond,
Liepen oude goden te schuif'len
Langs muren half in de grond.*

*Hier achter de mirtenbomen
In heim'lijk scheem'rende pracht
Wat spreek jij, vaag als in dromen,
Tot mij, fantastische nacht?*

*Hoe fonk'len op mij alle sterren
Met gloeiende liefdesblik,
En dronken spreekt daar iets verre
Als van naderend groot geluk.*

Auf einer Burg

Eingeschlafen auf der Lauer
Oben ist der alte Ritter;
Drüben gehen Regenschauer,
Und der Wald rauscht durch das
Gitter.

Eingewachsen Bart und Haare,
Und versteinert Brust und Krause,
Sitzt er viele hundert Jahre
Oben in der stillen Klausen.

Draußen ist es still und friedlich,
Alle sind in's Tal gezogen,
Waldesvögel einsam singen
In den leeren Fensterbogen.

Eine Hochzeit fährt da unten
Auf dem Rhein im Sonnenscheine,
Musikanten spielen munter,
Und die schöne Braut, die weinet.

Op een burcht

*Ingeslapen bij het turen,
Is de ridder niet te wekken;
Regenbuien slaan de muren
En het woud ruist door de hekken.*

*In struweel van baard en haren,
Met versteende borst en kleren
Zit hij boven tussen blaren
In zijn stille kluis al eeuwen.*

*Buiten is het stil en vredig,
Allen zijn naar 't dal getogen,
Eenzaam zingen vogels zedig
In de lege vensterbogen.*

*'n Bruiloftsfeestboot vaart daar onder
Op de Rijn in zonlichttuilen,
Muzikanten spelen monter,
En de mooie bruid... moet huilen.*

In der Fremde

Ich hör' die Bächlein rauschen
Im Walde her und hin,
Im Walde, in dem Rauschen
Ich weiß nicht, wo ich bin.

Die Nachtigallen schlagen
Hier in der Einsamkeit,
Als wollten sie was sagen
Von der alten, schönen Zeit.

Die Mondeschimmer fliegen,
Als säh' ich unter mir
Das Schloß im Tale liegen,
Und ist doch so weit von hier!

Als müßte in dem Garten
Voll Rosen weiß und rot,
Meine Liebste auf mich warten,
Und ist doch so lange tot.

Ontheemd

*Ik hoor de beekjes ruisen
In 't bos, nu hier dan daar,
In 't bos, met al dat ruisen:
Ik dwaal maar, 'k weet niet waar.*

*Hoe slaan de nachtegalen
Hier in de eenzaamheid,
Als wilden ze verhalen
Van 'n oude mooie tijd.*

*De manestrallen vliegen,
Als zag ik onder fier
Het slot in 't dal daar liggen,
En 't is toch zo ver van hier!*

*Als stond daar bij de grachten,
Tussen rozen wit en rood,
Mijn liefst' op mij te wachten –
En z' is toch (zo) lang al dood.*

Wehmut

Ich kann wohl manchmal singen,
Als ob ich fröhlich sei,
Doch heimlich Tränen dringen,
Da wird das Herz mir frei.

Es lassen Nachtigallen,
Spielt draußen Frühlingsluft,
Der Sehnsucht Lied erschallen
Aus ihres Kerkers Gruft.

Da lauschen alle Herzen,
Und alles ist erfreut,
Doch keiner fühlt die Schmerzen,
Im Lied das tiefe Leid.

Weemoed

*Ik kan wel dikwijls zingen
Als was ik heerlijk blij,
Maar stil gaan tranen dringen:
Mijn hart wordt daardoor vrij.*

*Als lentewinden spelen,
Klinkt ook verlangens zang
Uit nachtegalenkelen,
Vanuit hun diep gevang.*

*Dan luist'ren alle harten,
En iedereen geniet,
Maar niemand voelt de smarten,
In 't lied het diep verdriet.*

Zwielicht

Dämmerung will die Flügel spreiten,
Schaurig rühren sich die Bäume,
Wolken ziehn wie schwere Träume—
Was will dieses Graun bedeuten?

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug' und Munde,
Sinnt er Krieg im tück'schen Frieden.

Was heut gehet müde unter,
Hebt sich morgen neugeboren.
Manches geht in Nacht verloren —
Hüte dich, sei wach und munter!

Deemstering

*Deemst'ring wil haar vleugels
spreiden,
Huiv'rend roeren zich de bomen,
Wolken gaan als zware dromen --
Wat moet dit gedreig beduiden?*

*Heb één ree je lief vóór andere,
Laat het dan alleen niet grazen,
Jagers gaan door 't woud en blasen,
Stemmen hoor je rond meand'ren.*

*Heb je 'n vriend ooit hier beneden,
Laat je dan niets nu ontglippen:
Vriend'lijk wel met oog en lippen,
Plant hij strijd, al lijkt het vrede.*

*Wat vandaag gaat moe ten onder,
Stijgt op morgen, nieuw geboren.
Heel wat gaat des nachts verloren —
Hoed je maar, wees kien en monter!*

Im Walde

Es zog eine Hochzeit den Berg
entlang,
Ich hörte die Vögel schlagen,
Da blitzten viel Reiter, das Waldhorn
klang,
Das war ein lustiges Jagen!

Und eh' ich's gedacht, war alles
verhallt,
Die Nacht bedeckt die Runde;
Nur von den Bergen noch rauschet
der Wald
Und mich schauert's im
Herzensgrunde.

In het woud

*Er trok een bruidsstoet de bergwand
langs,
Ik hoorde de vogels zingen,
Daar blonken veel ruiters, de
woudhoorn klonk;
Een jacht vol vrolijke dingen!*

*En vóór ik het dacht was alles verstild,
De nacht dekt weer de omgeving,
Slechts van de bergen nog ruist zacht
het woud
En er vaart door mijn hart een beving.*

Frühlingsnacht

Über Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervogel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blühen.

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!

Lentenacht

Over tuinen door de luchten
Hoord' ik vogels trekkend gaan.
Dat betekent voorjaarsgeuren;
Onder vangt de bloei al aan.

Juichen wil ik, en 'k wil huilen,
Wat ik voel kan haast niet zijn!
Oude wond'ren gaan weer stralen
Door de maan, de maneschijn.

En de maan, de sterren dragen 't,
Dromend ruist het bos het uit,
En de nachtegalen slaan het:
Zij 's de jouwe! Zij jouw bruid!

“Het publiek smult van zijn geestigheid en haar sprankelende spel. (...) Schmidt kleurt zijn stem met tientallen schakeringen. Als een echt podiumdier houdt hij de zaal in zijn greep.”

DE VOLKSKRANT